

PORUKA PAPE IVANA PAVLA II. ZA STOTU OBLJETNICU POSVETE SVIJETA BOŽANSKOM SRCU ISUSOVU

*Uoči Velikog Jubileja 2000.g. Papa Ivan Pavao II. svojim posebnim pismom objavljenim 11. lipnja 1999. g. podsjeća cijelu Katoličku Crkvu na stotu obljetnicu posvete cijeloga svijeta Srcu Isusovu koju je izvršio njegov prethodnik Papa Leon XIII. na blagdan Srca Isusova 11. lipnja 1899.g. Tome važnom događaju prethodila je enciklika *Annum Sacrum* kojom Leon XIII. poziva cijeli svijet da se posveti Srcu Isusovu. Pismo Pape Ivana Pavla II. kojim podsjeća na tu encikliku kao i na posvetu svijeta Srcu Isusovu 1899.g. donosimo ovdje u cijelosti.*

1. Stota obljetnica posvete ljudskoga roda Božanskom Srcu Isusovu, koju ju je odredio za cijelu Crkvu moj prethodnik Leon XIII. enciklikom *Annum Sacrum* (25. V. 1899; Leonis XIII P.M. Acta, XIX 1899, 71-80) i koja se obavila 11. lipnja 1899., najprije nas potiče na zahvalnost prema "Onome koji nas ljubi i koji nas krvlju svojom oprala od naših grijeha te nas učini kraljevstvom svećenika Bogu i Ocu svojemu" (Otk, 1,5). Ova sretna okolnost jest veoma prikladna za razmišljanje o značenju i vrijednosti toga važnog crkvenoga čina. Enciklikom *Annum Sacrum* papa Leon XIII. potvrdio je ono što su izvršili njegovi prethodnici da bi se pobožno čuvalo i jače osvijetlilo štovanje i duhovnost Presvetog Srca. Posvetom je, nadalje, htio postići "izvršne plodove na prvom mjestu u korist kršćanstva, ali također i za cijelo ljudsko društvo" (l.c. str. 71). Tražeći da mu se posvete ne samo vjernici nego svi ljudi, dao je novo usmjerenje i smisao posveti koju su već kroz dva stoljeća prakticirali pojedinci, skupine, biskupije i narodi.

Leon XIII. predstavio je posvetu ljudskoga roda Srcu Isusovu kao "vrhunac i krunu svih počasti koje su se običavale iskazivati Presvetom Srcu" (*Annum Sacrum*, cit., 72). Enciklika potom objašnjava da se ta posveta duguje Kristu, Otkupitelju ljudskoga roda, za ono što je on u sebi i za ono što je učinio za sve ljude. Budući da u Presvetom Srcu vjernik susreće simbol i živu sliku neizmjerne ljubavi Kristove, koja sa svoje strane potiče da se uzajamno ljubimo, on ne može ne zamijetiti potrebu osobnog sudjelovanja u djelu spasenja. Stoga je svaki član Crkve pozvan da vidi u posveti jedno darivanje i obvezivanje Isusu Kristu, Kralju "izgubljenih sinova", Kralju koji sve zove "u luku istine i jedinstvo vjere", Kralju svih onih koji čekaju da budu uvedeni "u svjetlo Boga i njegova kraljevstva" (formula posvete). Ovako shvaćenu posvetu treba staviti uz bok misijske djelatnosti same Crkve jer odgovara želji Srca Isusova da širi u svijet kroz udove svoga Tijela svoje potpuno predanje Kraljevstvu i da uvijek sve više ujedinjuje Crkvu u prikazanju Ocu i u njezinu postojanju za druge.

Vrijednost onoga što se dogodilo 11. lipnja 1899. g. pouzdano je potvrđena onim što su pisali moji prethodnici, pružajući doktrinarno produbljenje štovanja Srca Isusova i određujući povremenu obnovu čina posvete. Među njima mi je drago spomenuti svetog nasljednika Leona XIII., papu Pija X. koji je odredio

1906. g. da se čin posvete obnavlja svake godine; časne uspomene papa Pio XI. podsjeća na nju u svojoj enciklici *Quas primas* u okviru Svete Godine 1925. i u enciklici *Miserentissimus Redemptor*; njegov nasljednik sluga Božji Pio XII. govori o posveti u enciklikama *Summi Pontificatus* i *Haurietis aquas*. Zatim sluga Božji Pavao VI. u svjetlu Drugog vatikanskog sabora govori o tome u apostolskom pismu *Investigabiles divitias* i u pismu *Diserti interpretes*, koje je 25.V.1965. upravio višim poglavarima ustanova koje nose ime po Srcu Isusovu.

Niti ja nisam propustio više puta pozvati moju braću u episkopatu, svećenike, redovnike i laike da u vlastitom životu njeguju najispravnije oblike štovanja Srca Kristova. U ovoj godini, posvećenoj Bogu Ocu, sjećam se onoga što sam pisao u enciklici *Dives in misericordia*: "Čini se da Crkva osobito ispovijeda i štuje Božje milosrđe kada se obraća Kristovu Srcu. Naime, približiti se Kristu u otajstvu njegova Srca omogućuje nam da se zaustavimo na onoj točki - u neku ruku središnjoj, a istodobno i najpristupačnijoj na ljudskoj razini - objave milosrdne ljubavi Oca, koja je bila središnji sadržaj mesijanskog poslanja Sina Čovječjega." (br. 13). Prigodom blagdana Srca Isusova i u mjesecu lipnju, često sam poticao vjernike da ustraju u prakticiranju toga štovanja, koje "sadrži poruku što je u našim danima od izvanredne aktualnosti" jer "je iz Srca Sina Božjega, umrlog na križu proizašao trajni izvor života koji daje nadu svakom čovjeku. Iz Srca Krista raspetoga rađa se novo čovječanstvo, od grijeha otkupljeno. Čovjek trećeg tisućljeća treba Srce Kristovo da bi spoznao Boga i da spozna samoga sebe; treba ga da bi izgradio civilizaciju ljubavi" (*Insegnamenti, XVII, 1(1994), 1152*).

Posveta ljudskoga roda iz 1899.g. jest jedan korak od izvanredne važnosti u hodu Crkve i još je uvijek vrijedno da je se obnavlja svake godine za svetkovinu Srca Isusova. To isto vrijedi i za čin zadovoljštine što se običava moliti na svetkovinu Krista Kralja. Riječi Leona XIII. još su uvijek aktualne: "K njemu se dakle treba uteći, koji je put, istina i život. Zalutali smo: trebamo se vratiti na Put; duhovi su potamnili: treba ukloniti tminu svjetlom Istine; zavladao je smrt: treba učiniti da život triumfira" (*Annum Sacrum, cit., str. 78*). Nije li to program Drugog vatikanskog sabora i samoga moga pontifikata?

2. Dok se pripremamo slaviti veliki Jubilej 2000., ova stota obljetnica pomaže nam da s nadom promatramo naše čovječanstvo i da nazremo treće tisućljeće obasjano svjetlom Kristova misterija, koji je "Put, Istina i Život" (Iv, 14,6). Konstatirajući da se "poremećaji od kojih trpi suvremeni svijet povezuju s onim dubljim poremećajem koji je ukorijenjen u ljudskom srcu (*Gaudium et spes, 10*), vjera s radošću otkriva da u "otajstvu utjelovljene Riječi tajna čovjeka nalazi pravo svjetlo" (ivi, 22), jer se "Sin Božji utjelovljenjem sjedinio u izvjesnom smislu sa svakim čovjekom. Radio je ljudskim rukama, mislio je ljudskim umom, djelovao je ljudskom voljom, ljubio je ljudskim srce" (ibid.). Bog je odredio da krštenik "koji je pridružen vazmenom otajstvu i pridružen smrti Kristovoj", uzmogne ići "ususret uskrsnuću ojačan nadom", no to vrijedi "također za sve ljude dobre volje, u čijim srcima na nevidljiv način djeluje milost" (ibid.). "Svi su ljudi, - kako još podsjeća Drugi vatikanski sabor, - pozvani na to jedinstvo s

Kristom, koji je svjetlo svijeta; od njega dolazimo, za njega živimo, prema njemu smo usmjereni." (*Lumen gentium*, 3).

U dogmatskoj konstituciji o Crkvi s autoritetom s tvrdi da po "preporodu i pomazanju Duha Svetoga krštenici bivaju posvećeni da bi oblikovali duhovni dom i sveto svećenstvo, da bi po svim djelima kršćanina prinosili duhovne žrtve i naviještali silna djela Onoga koji ih iz tame pozva k divnom svjetlu svojemu (usp., 1 Pt 2, 4-10). Učenici Kristovi stoga, ustrajući u molitvi i zajedno hvaleći Boga (usp. Dj 2, 42-47) neka prikazuju sami sebe kao živu i svetu žrtva, ugodnu Bogu, (usp. Rm 12,1), dajući posvuda svjedočanstvo za Krista i obrazloženje nade života vječnoga, koja je u njima (1 Pt 3, 15)" (ivi, 10). Pred zadatkom nove evangelizacije, kršćanin, gledajući u Srce Krista, Gospodara vremena i povijesti, njemu se posvećuje i zajedno posvećuje vlastitu braću, i otkriva se nositeljem njegova svjetla. Nadahnut njegovim duhom služenja, on surađuje u otvaranju perspektive svim ljudskim bićima da se bude uzdignut prema osobnoj i zajedničarskoj vlastitoj punini. "Iz Srca Kristova, doista, čovjekovo srce uči upoznavati pravi i jedini smisao svoga života i svoga određenja, uči razumjeti vrijednost autentičnog kršćanskog života, i čuvati se od izvjesnih izopačenosti ljudskoga srca, te sjediniti sinovsku ljubav prema Bogu s ljubavlju prema bližnjemu" (Poruka Družbi Isusovoj, 5. X. 1986.: *Insegnamenti*, IX, 2, (1986), 843).

Želim izraziti svoje odobravanje i svoje ohrabrenje svima, koji u Crkvi s bilo kojeg polazišta nastavljaju njegovati, produbljivati i promicati štovanje Srca Kristova, jezikom i oblicima koji su prikladni našem vremenu, na način da bi ga se moglo prenositi na buduće naraštaje u duhu koji ga je uvijek vodio. I danas se radi na tome da se vjernici potaknu te usmjere poklonstveni pogled na otajstvo Krista, Bogo-čovjeka, kako bi postali muževi i žene nutarnjeg života, osobe koje osjećaju i žive poziv na novi život, na svetost, na naknadu, što znači apostolsko sudjelovanje u spasenju svijeta. Osobe koje se pripremaju za novu evangelizaciju, priznajući Srce Kristovo kao srce Crkve, trebaju biti svjesne hitnosti te suvremeni svijet shvati da je kršćanstvo religija ljubavi.

Spasiteljevo Srce nas poziva da dođemo do Očeve ljubavi, koja je izvor svake autentične ljubavi. "U ovome je ljubav; ne da smo mi ljubili Boga, nego on je ljubio nas i poslao Sina svoga kao pomirnicu za grijeh naše." (1 Iv 4, 10). Isus neprestano prima od Oca, bogatog milosrđem i samilošću, ljubav koju dariva ljudima (usp. Ef 2,4; Jak 5,11). Njegovo Srce posebno objavljuje Božju velikodušnost prema grešniku. Bog, reagirajući na grijeh ne umanjuje svoju ljubav, nego je proširuje u pokret milosrđa koji postaje inicijativa otkupljenja.

Promatranje Isusova Srca u Euharistiji potaknut će vjernike da traže u tom Srcu neiscrpivo otajstvo svećeništva Kristova i Crkve. Dat će im da okuse u zajedništvu s braćom, duhovnu slatkoću ljubavi na samom njezinom izvoru. Pomažući svakom da ponovno otkrije vlastito krštenje, učinit će ih svjesnijima njihove apostolske dimenzije da žive u širenju ljubavi i u evangelizatorskom poslanju. Svatko će se još više zauzeti da moli Gospodara žetve (usp. Mt, 9,38) da bi dao Crkvi "pastire po srcu njegovu" (Jer 3, 15), koji zaljubljeni u Krista Dobroga pastira, oblikuju vlastito srce na sliku njegova kako bi bilo raspoloživi

ići po putovima svijeta i propovijedali svima da je On Put, Istina i Život (usp. Ap. pobudnica *Pastores dabo vobis*, 82). K tome će se pridodati još i stvarno djelovanje, kako bi mnogi mladi današnjice, poslušni glasu Duha Svetoga bili tako formirani te dopustili da u intimnosti njihova srca odjekuju velika očekivanja Crkve i čovječanstva i odgovorili pozivu Kristovu da se njemu posvete radosni i oduševljeni, "za život svijeta" (Iv, 6.51).

3. Podudarnost ove obljetnice s posljednjom godinom pripreme za Veliki Jubilej, koji ima "ulogu da proširi horizonte vjernika prema samoj Kristovoj perspektivi, perspektivi "Oca koji je na nebesima" (usp. Mt, 5, 45) (Apost. pismo *Tertio Millenio Adveniente*, 49) predstavlja prikladnu prigodu da se predstavi Srce Isusovo "žarko ognjište ljubavi, ... simbol i izražajna slika one vječne ljubavi kojom je "Bog toliko ljubio svijet da je dao svoga sina Jedinorođenca" (Iv, 3, 16) (Pavao VI, Apost.pismo *Investigabiles divitias*, 5; AAS 57 (1965) 268). Otac "je Ljubav" (1 Iv, 4, 8-16) i jedinorođeni Sin, Krist, objavljuje njegov misterij, dok otkriva u potpunosti čovjeka njemu samome.

U štovanju Srca Isusova ostvaruje se proročka riječ na koju podsjeća Ivan: "Gledat će onoga koga su proboli" (Iv 19,37; usp. Zah 12, 10). Radi se o jednom kontemplativnom pogledu, koji se trudi prodrijeti u intimnost Kristovih osjećaja, Krista, pravoga Boga i pravoga čovjeka. U tom štovanju vjernik potvrđuje i produbljuje prihvaćanje otajstva Utjelovljenja, koje je učinilo Riječ solidarnu s ljudima, i koja je svjedoka da ih Otac traži. Ovo traženje rađa se u Božjoj intimnosti, koji "ljubi" čovjeka "vječno u Riječi i u Kristu ga želi uzdići na dostojanstvo posvojenog sina" (*Tertio millenio adveniente*, 7). Istodobno pobožnost Kristovu Srcu istražuje otajstvo Otkupljenja, da bi otkrilo dimenziju ljubavi koja je nadahnula njegovu žrtvu spasenja.

U Kristovu Srcu živa je akcija Duha Svetoga, kojemu je Isus pridao nadahnuće svoje misije (Lk 4, 18; usp. Iz 61,1) i kojega je na Posljednjoj večeri obećao poslati. Duh je koji pomaže da se uoči bogatstvo znaka probodenog Kristova boka, iz kojega je proizašla Crkva (usp. Konst. *Sacrosanctum Concilium*, 5). "Crkva doista, kako je pisao Pavao VI, rođena je iz otvorenog Srca Otkupitelja i iz toga Srca prima hranu, pošto je "Krist dao samoga sebe za nju, da je posveti, očistivši je kupelji vode uz riječ" (Ef 5, 25-26) (Pismo *Diserti interpretes*, cit.). Nadalje po Duhu Svetom, ljubav koja prožima Srce Isusovo širi se u srca ljudi (usp. Rm 5,5) i potiče ih da se klanjaju njegovim "neistraživim bogatstvima" (Ef 3,8) i da se sinovski i s pouzdanjem obraćaju Ocu (usp. Rm 8, 15-16) kroz Uskrsloga, "koji je uvijek živ da nas zagovara" (Heb 7, 25).

4. Štovanje Srca Kristova, "sveopćeg sjedišta zajedništva s Bogom Ocem, ... sjedišta Duha Svetoga (*Insegnamenti*, XVII, 1,1994, 1152), teži da učvrsti naše veze s Presvetim Trojstvom. Međutim slavlje stote obljetnice posvete ljudskoga roda Srcu Isusovu, priprema vjernike na Veliki Jubilej, kako u odnosu na njegov cilj "proslave Trojstva, od kojega sve dolazi i kojemu je usmjereno sve, u svijetu i u povijesti" (*Tertio millenio adveniente*, 55), tako i što se tiče njegova usmjerenja prema Euharistiji (usp. *ibid.*) u kojoj je život koji je Krist donio u obilju (usp. Iv,

10,10) priopćen onima koji će jesti od Njega da žive u Njemu (usp. Iv 6, 57). Sva pobožnost Srcu Isusovu u svakom svome obliku jest duboko euharistijska: izražava se u pobožnim vježbama koje potiču vjernike da žive u skladu s Kristom, koji je blaga i ponizna srca (Mt 11, 29) i produbljuje se u adoraciji. Ona se ukorjenjuje i nalazi svoj vrhunac u sudjelovanju u svetoj misi, nadasve onoj nedjeljnoj, gdje srca vjernika ujedinjena bratski u radosti, slušaju riječ Božju, uče da zajedno s Kristom izvrše prikazanje sebe i cijeloga svojega života (*Sacrosanctum Consilium*, 48), hrane se na pashalnoj gozbi Tijela i Krvi Otkupiteljeve, i dijeleći potpuno ljubav koja kuca u njegovu Srcu, nastoje biti uvijek više evangelizatori i svjedoci solidarnosti i nade.

Zahvalimo Bogu, našem Ocu, koji nam je objavio svoju ljubav u Srcu Kristovu i posvetio nas pomazanjem Duha Svetoga (usp. *Lumen Gentium*, 10) tako da sjedinjeni s Kristom, klanjajući mu se na svakom mjestu i sveto djelujući, posvetimo Njemu sam svijet (ivi, 34) i novo tisućljeće.

Svjesni velikog izazova koji stoji pred nama, zazovimo pomoć Presvete Djevice, Majke Kristove i Majke Crkve. Neka Ona vodi narod Božji preko praga tisućljeća koje će uskoro započeti. Neka ih osvjetljava na putovima vjere, nade i ljubavi! Neka pomogne posebno svakog kršćanina da živi s velikodušnom dosljednošću posvetu Kristu koja ima svoj temelj u sakramentu krštenja i što prikladno nalazi potvrdu u osobnoj posveti Presvetom Srcu Isusovu, samo u kojem čovječanstvo može naći oprostjenje i spasenje.

Varšava, 11. lipnja 1999.

Svetkovina Presvetog Srca Isusova

Papa Ivan Pavao II

(preveo o. Božidar Nagy, SJ)